

шленца подадох главичкитѣ си и направиха процеци на житената преграда. Милка приближи и погледна презъ една дупчица на преградата. Отзадъ седѣше на столъ млада жена. Срещу нея върху царевиченъ кочанъ седѣше стара мишка.

— О, това е мама, мама! — извика зарадвана Милка.

— Срещу нея пъкъ седи моята майка! — каза мишлето.

— Хайде да отидемъ при тѣхъ, мишленце! Откъде се минава?

— Да отидемъ, Милке, но тѣ сж доста далечъ отъ тукъ, чакъ въ другата ни къща. Трѣбва да се мине рѣката. А изглеждатъ така близу, като че ли сж задъ преградата, защото сж върху слънчевия лжчъ. Ти не знаешъ ли, че между всички майки и децата имъ има прострѣни слънчеви лжчи? Нашиятъ лжчъ е влѣзълъ тукъ подъ земята. Ние се качваме върху него, когато искаме да идемъ при майка ни. Залавяме се съ опашчица и бързо се хлѣзгаме къмъ нашата обична майка. Не зная вие какъ се движите по вашитѣ лжчи.

— Азъ не помня. Майка ми

отдавна е умрѣла, — отговори Милка.

— Ако искашъ сега заедно да отидемъ, трѣбва и ти като насъ да имашъ опашчица. Искашъ ли азъ да ти намѣря една?

— Хайде, донеси ми по-скоро опашчица! — рече Милка.

Мишленцето тозчасъ излѣзе. Следъ малко пакъ се върна, като носѣше една опашчица между зжбитѣ си. Въ това време нѣкъде се зачу „мяу-у-у“, „мяу-у-у!“

Нито едно мишленце не се видѣ.

Напразно Милка викаше:

— Ела, мишленце, не се страхувай! Коткитѣ сж далечъ. Тѣ се каратъ и затова така мякукатъ.

Дебелиятъ гласъ пакъ започна „мяу-у-у“. Другъ гласъ още по-кресливо му отговаряше „мяу-у-у“.

Тогава Милка се събуди и чу наистина котешко мяучене.

— Какво ли стана съ опашчицата? Дали ще ми я донесатъ? — рече Милка и се услъша. Всичко бѣше утихнало.

— Нали мама бѣше тамъ? — си рече тя. — По-скоро, мишленце, донеси ми опашчицата! Да отида при мама, при мама!...

И Милка отново заспа.

Христина Илиева